

Косйо. — Тжй.

Калина — Гржм от ясно небе беше.

Всичко що видех от Самодивска могила, тогава се сливаше в Мечкаря. Стори ми се, че виждам неща, които само на сжн сжм гледала. . . .

Косйо. (Засегнат) . . . А, тжй, а!

Калина. . . . И ослепях. . . . Аз бех впиянена; не можах да се владея.

И нищо в село не ме тегляше. . . .

Тогаз ти лудуваше по мене; аз те виждах: как се измжчваш, а неможах да ти отвърна. . . .

Тогаз се питах: ако тржгна по тебе, какво ще науча от света?

Какво ще ми дадеш? Нали на едно сме растли? На ликжщите нй, гдето е казано, гледат в дворищата си една друга?

А аз живеях сжс сжнища; аз ожидах за нещо друго: далечно и невидяно.

Косйо. — Такава беше.

Калина. — Е там е то. До като другите момичета в село гледаха от село да не излязат — аз, наопжки. . . . Дириях далечното, незнайното. . . . То бе по-силно от мен и неможах да му устоя.

Косйо. — Каква си била, Калино!

Калина. — Там е, че не сжм била такава. . . . Ако наистена сжм била такава аз требваше да не оставям Мечкаря. . . . Там е: в мен се таила друга сила, която аз не сжм познавала. . . . която в мене се е крила.

И след като видях тия незнайни светове; когато постигнах онуй, което ми се струваше непостижимо — в мен заговори други глас:

То беше гласжт на бащиното огнище. Домиля ми за бащина стряха. . . . И. . . .

Косйо. И?

Калина. — И аз се вжрнах. Разбрах, че желанието по новото е по-слабо от гласа на онова, което имаме в жилите си от бащи и деди.

Косйо. — Да беше ме послушала, кога се завърна преди седем години!

Калина. — Тогаз пжк майката в мене надделя. . . . Без Гайча аз неможах. . . . Струваше ми се, че без него не бих могла нито ден. . . . Ако беше го приел. . . .

Косйо. — И като те напустна Гайчо?

Калина. — Не чувах думата мамо. Усетих душата си самичка — и зажедняха гжрди ми за близжк човек. . . . Тогази чух, че ти си намерил този извор; гдето отидях твоето